

Три сонета – Срба Ђорђевић

САЊАО САМ

Сањао сам да се будим, зора већ свиће;
Јастуком се просула плетеница плава
Анђела Мог: Она се смеши док спава,
А ја у грудима чујем свице и лептириће.

Хтео бих да је додирнем, нежно пољубим:
Али се бојим: саздана од снова нестаће знам
У истоме трену, као на ветру од свеће плам,
А не желим да је више икад, икада изгубим.

И тако у круг: на јави је у мислима носим,
Осећам јој дах, као Анђео ми је ту, поред;
И видим је како се смеши; као Фатаморгана:

Лагано нестајем у вихору ничега; животу пркосим!
А хтео бих да све стане, зора да не сване; не лудим:
Да је сањам вечно, да се више никад не пробудим.

ЗАБОРАВИ

Заборави! Нека Те ништа не сећа на мене;
Дуго сам већ као војник на мртвој стражи
На слепом колосеку путог перона где нико не чека!
Чекам да коначно и мој воз за неповрат крене.

А Ти, не мари за то, граби напред и не скрећи с пута,
И учини ми само једно: изађи на реку кад на прагу лета
Тиски цвет са дна реке крене и на Тиси процвета,
Запали свећу и пусти је нека низ реку лагано отплута.

У том је пламичку сва наша љубав од искона:
И ја бих дошао, али знам да овај пут моћи нећу
Јер са пустиг перона возови без возног реда крећу;

А ја бих да кренем; чини ми се да чујем звона!
И знај, чуваћу вечно успомене наше: нека плута свећа:
Заборави! Нека Те ништа на мене не сећа.

СУТОН У МАЈУ

Сунце лагано на хоризонт пада, дан је на измаку,
Чују се цврчци, жито таласа, поветарац лено пири;
На пропланку срна и пиргаво лане пасу а срндаћ вири
Иза једног грма: Лептирић један пркосно стоји на маку!

Бретонка Алиш травнатом стазом весело трчкара: каква срећа.
Господарица јој тихо певуши и лаганим ходом као газела гази,
Застаде мало па призва керушу и нежно је по глави помази,
И још јаче на груди приви букет црвених макова и пољског цвећа.

Из даљине допире њисак пастува и кликтање фазана
Из процвале зове крај стазе нервозно излете врабац,
Сутон лагано пада, на западу хоризонт се жари;

Лагано тишина покрива поље. Смирај је мајског дана:
Стидљиво најпре а онда гласно јавља се жабац,
Вечерас заказује концерт на оближњој бари.

О ПЕСНИКУ

Срба Ђорђевић рођен је у Врању 1949. године у радничкој породици. Основну школу завршио је у Врању. У Загребу је 1972. године завршио Техничку Војну Академију. Као официр ЈНА и ЈА службовао је у Скопљу, Врању, Приштини, Ђаковици и Нишу.

Члан је СКОР-а (Савез књижевника у Отаџбини и расејању Нови Сад) и ВЕД-а Врање.

Објавио је збирке песама „Песме за Врање и од њега“ (2012), „Ете, текна ми тики такој“ (2013), „Пред'ни на т'н'л'к, шпарај време, поитај пол'к“ (2014), „Ступаљка у кал“ (2017), Загубено јагње (стихориме) (2020).

Више допуњених издања „Врањски речовник“ (2013, 2014, 2017, 2019). У припреми Врањски речовник 5. издање и песме под називом „Истрвче“.

Живи у Врању.

